

Михайліченко М. В. – Кіровоград: Поліграфічно-видавничий центр ТОВ «Імекс-ЛТД», 2007. – 252 с.

6. Спінул І. В. Теоретичні підходи до інтерпретації професійної компетентності майбутніх вчителів хореографії // Наукові записки. Серія: Педагогічні науки. – Кіровоград: РВВ КДПУ і м. В. Винниченка, 2010. – Вип. 101. – С. 271–278.

7. Стан народної хореографії в Україні та перспективи її розвитку / Матеріали науково-практичної конференції – К., 2002. – 96 с.

8. Фриз П. І. Хореографічна культура як чинник творчого розвитку особистості дитини: автореф. дис... канд. мистецтвознавства: спец. 17.00.01 / П. І. Фриз. – Львів: Львів нац. муз. академія ім. М. Лисенко, 2007. – 18 с.

REFERENCES

1. Blahova, T. O. (2010). *Osoblyvosti profesiinoi pidhotovky maibutnikh uchyteliv-khoreohrafiiv u systemi pedahohichnoi osvity*. [Features of professional preparation of future teachers of choreography in the system of pedagogical education].

2. Brate, T. G. (1993). *Iz opyita razvitiya obschey kulturyi uchitelya*. [From the experience of development of General culture of the teacher // Pedagogics].

3. Volodko, V. F. (2003). *Metodyka vykladannia narodno-stsenichnoho tantsiu: Navch.-metod. posibnyk. – Ch.2*. [Methods of teaching folk – stage dance: Textbook.-method. Allowance]. Kyiv.

4. Lehka, S. A. (2003). *Ukrainska narodna khoreohrafiichna kultura XX stolittia*. [Ukrainian folk dance culture of XX century]. Kyiv.

5. Radul, V. V. (2007). *Osnovy profesiinoho stanovlennia osobystosti suchasnoho vchytelia: [navchalnyi posibnyk]*. [Bases of professional formation of the personality of the modern teacher: [textbook]. Kirovograd.

6. Spinu, I. V. (2010). *Teoretychni pidkhody do interpretatsii profesiinoi kompetentnosti maibutnikh vchyteliv khoreohrafiiv*. [Theoretical approaches to the interpretation of professional competence of future teachers of choreography]. Kirovograd.

7. *Stan narodnoi khoreohrafiiv v Ukraini ta perspektivy yii rozvytku (2002)*. [The state folk dance in Ukraine and prospects of its development]. Kyiv.

8. Fryz, P. I. (2007). *Khoreohrafiichna kultura yak chynnyk tvorchoho rozvytku osobystosti dytyny*. [Choreographic culture as a factor of creative development of the child's personality]. Lviv.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

САЛЕНКО Олег Олександрович – старший викладач кафедри хореографічних дисциплін Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: професійна підготовка майбутніх хореографів.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

SALENKO Oleh Oleksandrovych – senior Lecturer at the Department of Choreography Kirovohrad Volodymyr Vynnychenko State Pedagogical university.

Circle of research interests: training to future choreographers.

УДК 371.113

ГУСЕВА Любов Григорівна –

викладач кафедри образотворчого мистецтва та дизайну Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка
e-mail: lguseva@ukr.net

ТВОРЧИЙ МЕТОД К. ПІСКОРСЬКОГО В КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Серед багатьох проблем сучасної освіти активно розглядається також і її художньо-педагогічний аспект. В нинішніх умовах мистецька освіта має ряд характерних особливостей та переживає ряд суперечностей і протиріч, що зумовлені модифікаціями, яким підлягає суспільство на даному етапі свого розвитку (глобальне проникнення в життя суспільства новітніх технологій, експериментування зі штучною реальністю тощо). Тому особливо важливим, на нашу думку, є аналіз і усвідомлення попереднього художньо-педагогічного досвіду, виявлення і заповнення тих прогалів в історії мистецької освіти, які дали б цілісне уявлення про цей етап, та сприяло б якісному переходу до наступного.

Аналіз останніх досліджень і

публікацій. В останні роки науковці, мистецтвознавці, колекціонери, антиквари, нащадки художників відновлюють справжню історію українського мистецтва, зокрема мистецтва 1920 – 1930-х років, що в свою чергу є впливовим фактором на поєс розвитку мистецької й художньо-педагогічної освіти.

Про осмислення цінності зазначеного періоду в історії образотворчого мистецтва України свідчать численні дослідження та публікації, зокрема, роботи таких авторів, як: І. Диченко (мистецтвознавець художник, дослідник творчості Г. Нарбута, К. Піс- корського, А. Петрицького, М. Бойчука, В. Єрмілова, Л. Лозовського, В. Седляра, О. Богомазова, К. Малевича, В. Касіяна, М. Глуценко, Т. Яблонскої), О. Новікова, Я. Кравченко, Л. Грабар, С. Білоконь,

Г. Черкаська, Д. Горбачов та ін. Однак, слід зазначити ряд недостатньо досліджених імен в історії українського образотворчого мистецтва цього періоду, таких як Ю. Михайлов, І. Тригуб, В. Седляр, В. Кульженко, В. Вайсблат К. Піскорський, багатьох митців школи М. Бойчука.

Мета та завдання статті – висвітлити умови формування та особливості творчого методу К. Піскорського, як учня та однодумця Г. Нарбута і визначити його внесок у розвиток мистецької освіти України цього періоду.

Виклад основного матеріалу дослідження. Період кінця XIX початку XX століть можна назвати віхою так званого, за визначенням німецького філософа К. Ясперса, «осьового часу» українського суспільства, тобто часу, коли відбувається поворот в історії, який усвідомлюється суспільством в цілому. «Дискусії, утворення різноманітних партій, розщеплення духовної сфери, яка в протиріччі своїх частин зберігала їхню взаємозумовленість, – все це породило стурбованість і рух, що межувало з духовним хаосом», – так характеризував К. Ясперс особливості «осьового часу» [7, с. 33]. Будучи сучасником К. Піскорського, німецький філософ К. Ясперс мислив категоріями свого часу. Основною темою його філософії є людина й історія як початковий вимір людського буття. Кожна історична епоха відрізняється від іншої своєю специфічною ситуацією, наголошував мислитель. Поняття ситуації є ключовим у Ясперса під час аналізу людської екзистенції: ситуація з її неповторною констеляцією подій, що створюють історичну унікальність певної людської долі.

Буремні роки цього періоду вплинули на образотворче мистецтво України, ставши віхою в історії його розвитку. В цей час відбуваються події в суспільстві і в історії українського мистецтва, які неможливо трактувати однозначно. Про цей складний час свідчать листи мистецтвознавця, перекладача, видавця, колекціонера В. Вайсבלата до свого колеги та однодумця П. Еттингера [3, с. 187–212]. З 1917 року В. Вайсблат став активним учасником всіх культурних процесів у Києві, який на той час був притулком для багатьох представників московської й петроградської творчої інтелігенції – акторів, музикантів, художників, літераторів. На вулицях Києва того часу можливо було зустріти Мандельштама й Собінова, Екстер і Марджарова, Еденбурга й Нейгауза, Глієра. З'являлися й зникали нові видавництва, театри, журнали, художні школи. Влада переходила із рук в руки, від більшовиків до білих. Центральною Радою була проголошена незалежність України, створювався гетьманат, виступав монархіст Шульгін, а пізніше місто було окуповане німецькими, польськими

військами. В цей час було засновано київську Академію мистецтв.

На початку 1921 року, з приходом більшовиків, місто стало перетворюватися на провінційне: перенесення столиці до Харкова, знищення інтелігенції – це все викликало занепад, про який зазначають відомі діячі культури того часу М. Грушевський, Г. Лукомський, О. Екстер та ін. Вже на початку 30-х років посилювалися репресії, під час яких було заарештовано й знищено багатьох представників інтелігенції та діячів культури, серед яких був В. Піскорський – батько К. Піскорського.

В умовах того часу формувалася особистість майбутнього художника Константина Піскорського, внесок якого в історію розвитку українського образотворчого мистецтва та розвиток мистецької освіти України ще недостатньо усвідомлено та оцінено.

Встановлюючи засади своєї філософії, К. Ясперс проникливо відчував дух свого часу і зазначав, що для того, щоб бути собою, людина потребує позитивно наповненого світу. Втрачаючи в кризі світ, людині належить, виходячи з існуючих в ній передумов, знову відтворити свій світ з першооснови [7]. Такими передумовами для К. Піскорського було щасливе дитинство та мистецтво. Характер К. Піскорського формувалася в середовищі людей, захоплених наукою, які прагнули вивчати та зберігати культурну спадщину свого народу. Сім'я Піскорських була в дружніх стосунках з сім'ями видатних діячів української культури: Житецькими, Євреїновими, Требінськими, Голубковськими, Іванович-Завилейськими, Є. Ківшицьким, К. Якубовським.

Спілкування з підлітками з села та міста, проживання у великих містах в Україні та за кордоном, занурення в сільський побут, стосунки з розумними та освіченими людьми, читання Діккенса і братів Грім, Толстого та Шиллера, вірші О. Блока і Ю. Балтрушайтиса, класична музика, знайомство з працями Канта і стародавніми філософіями, міфами, космогонічними картинами Білібіна формували внутрішній світ і смаки молодого К. Піскорського.

Життєвий і творчий шлях К. Піскорського висвітлено в дослідженнях В. Рубан [6]. Костянтин Піскорський, як зазначає автор дослідження, навчався в Казанському та Київському університетах на юридичному факультеті. Був банківським службовцем, під час Першої світової війни на військовій службі санітаром, а після закінчення курсів при Київському військово-окружному інтендантському управлінні отримав звання чиновника резерву та почав з квітня 1916 р. служити в Управлінні інтендантської армії

Південно-Західного фронту в Бердичеві. У 1917 р. працював в Управлінні зв'язку в Кам'янці-Подільському, надалі – в Києві, у 1918 р. був комісований і почав знову служити в банку.

Розуміння та переживання прекрасного для К. Піскорського були потребою його душі. Не маючи фахової художньої освіти, він деякий час навчався у Г. Нарбута. Акварелі К. Піскорського, за визнанням сучасників, створені 1915–1921 рр., надзвичайно тонко характеризують епоху та світобачення автора. У травні 1919 р. К. Піскорський вступив до Академії мистецтв в майстерню Г. Нарбута, який відразу оцінив учня: чотири його роботи були виставлені на виставці. У 1919 р. він був обраний членом професійної спілки художників м. Києва. Тоді ж почав працювати вчителем у с. Совки під Києвом (1920–1922).

Захоплення мистецтвом допомагає Піскорському пережити труднощі того часу. Він вірить в життєстверджуючу силу мистецтва, в те, що основою краси є «поєднання істини й добра». Роботи К. Піскорського несуть на собі відбиток того часу. Дух епохи відчувається в драматичній насиченості композицій, у філософській ємності думок і закладених в них почуттів. Художник не відділяє себе від долі України, яка палає у вогні, й саме у 1918 – 1919 роках планує цикл робіт, присвячених Україні. Відкриття Української Академії мистецтв і зустріч з Г. Нарбутом, творча активність якого була надзвичайним явищем для Києва того періоду, спонукали художника до творчості. Згадки про відкриття Академії мистецтв та виставки її професури (Мурашка, В. Кричевського і Ф. Кричевського, Маневича, Бурачека, Жука) містять роботи одного з перших біографів Г. Нарбута – Ф. Ернста.

В особі Г. Нарбута К. Піскорський здобув наставника та друга, а майстерня художника стала колективом однодумців. Нарбут та його оточення – В. Модзалевський, Є. Михайлов, П. Тичина, Ф. Козицький, Я. Степовий, М. Зеров – відіграли велику роль у творчості та життєвій орієнтації К. Піскорського. Внутрішня культура, власний погляд на світ, багатий запас знань, склад характеру Піскорського теж імпонували Г. Нарбутові.

Як вже було зазначено, одним із завдань статті є виявлення творчого методу К. Піскорського як способу пізнання явищ довколишнього світу і відтворення його засобами мистецтва. Перш за все, необхідно з'ясувати саме поняття творчого методу.

Метод в мистецтві розглядається як принцип художньо-творчої діяльності в межах певного типу духовного й духовно-практичного освоєння дійсності. В цьому значенні творчий метод складає принципову основу цілісного художнього утворення, що

визначається як художня система – найбільш широка форма конкретно-історичного художнього розвитку [2]. Художні системи, які виникають знову й знову, в найбільшій мірі відповідають попиту свого часу і тому вони є для соєї епохи якісно-новим етапом в художньому розвитку суспільства.

Дослідженням самої проблеми творчого методу займалися такі науковці як: І. Волков, О. Зісь, М. Гей, С. Вайман, Ю. Борев, Г. Недошивін, Г. Поспелов, В. Тасалов. Як зазначає І. Волков, принципи на основі яких зміст ральної дійсності перетворюється у власне художній зміст, – це і є творчий метод в мистецтві [2].

Найбільш розробленим є питання про об'єктивне джерело художнього (творчого) методу. Вперше це питання було розглянуто Ю. Боревим [1]. Існують різні думки щодо визначення поняття творчого методу: з одного боку, його розглядають як сукупність художніх прийомів і засобів, з іншого – як принцип естетичного ставлення мистецтва до дійсності, або ж – як систему світоглядних спрямувань творчості. За визначенням Ю. Борєва, художній метод є результатом активного творчого відображення предмету мистецтва, який сприйнятий через призму загального світогляду художника [1]. Іншими словами, художній метод можна визначити як історично обумовлений тип образного висловлення, на формування якого визначально впливають три фактори: дійсність в її естетичному різноманітті, світогляд в його історичному й соціальному визначенні та попередньо накопичений художньо-мисленевий матеріал.

Більшість дослідників погоджуються з тим, що принципи, на які вказували І. Волков та Ю. Борєв визначаються, як особливостями сучасній художнику об'єктивно-історичної дійсності, так і світоглядом, тобто практично-духовним ставленням художника до світу та власною специфікою художньої діяльності.

Творчий метод К. Піскорського визначається тим часом, в якому живе художник. Як і його сучасники – живе, ніби, в двох вимірах: він втягнутий у вир революційних подій і в той же час – наповнений почуттями і розумінням того, що відбувається, і це відображається в композиціях митця. В циклі робіт, присвяченому Україні, відчувається трагічне напруження того часу. Для творчості художника характерними є парні композиції, зовні не схожі одна на одну: «Рай» і «Пекло» (1917), «Ліс» і «Лісовий пожег» (1919), «Човен-Всеппав» і «Пливе човен – води повен» (1919), в яких домінує різке протиставлення. Якщо в першій відчувається романтичний порив, віра в людину, що створює урочисто-космічне звучання, то інша

– насичена відчуттям скорботи за жертвами громадянської війни. Мотив скорботи, трагічного мовчання автор пластично вирішує через звучання кольору.

Піскорський розумів художній образ як утілення почуттів та переживань, власного світосприйняття та уявлень і в той же час, відображення напруженої боротьби, драматизму людських долі. Авторські статті К. Піскорського про філософію, мораль, релігію, мистецтво розкривають його світогляд. В складний час, коли руйнувалися усталені уявлення, зникали духовні цінності, художник в своїй статті заявляє про важливе значення мистецтва, яке не відділяє від поняття добра [5]. Постійне наголошування художника на значенні добра як умови справжнього мистецтва свідчить про те, що вищою цінністю творчої особистості він вважає діяльну гуманність.

Художник володів особливим хистом «озвучувати» композиції, він інколи вводив нотну лінійку, інколи звертався до мотиву дзвону або своєрідно чергував форми. Творчий принцип К. Піскорського нагадував практику М. Чюрльоніса. Для Піскорського створення композиції – це результат тривалого «виношування» образу й уявлень, які в його уяві проходять всі стадії кристалізації. Іноді образ, що зрів в уяві художника, міг втілитися на папері уже в готовому вигляді, без ескізів, натурних зарисовок та етюдів. Образи, створені Піскорським витончено відображають його думки та настрої. Особливою, в сенсі презентації світогляду, настроїв художника є створена ним серія «Світи» («Небо», «Полюси», «Планета», «За межею», «Опівнічна зоря»).

Компонуючи лаконічні пластичні елементи, художник створює цілісну живописно-графічну систему – основний засіб втілення задуму. Схильність К. Піскорського до філософського осмислення зближує його з пошуками символістів та М. Реріха.

У Константина Піскорського був природжений талант педагога. Працюючи вчителем в с. Совське під Києвом, К. Піскорський на практиці намагається довести, що захоплення прекрасним разом з освіченістю та високою мораллю сприяє створенню гармонійної особистості, особистості нового типу.

У с. Совське Піскорський організує театр, студію образотворчого мистецтва для сільських дітей, читає лекції з історії мистецтва та всесвітньої літератури для їх батьків, а згодом організує спілку «Просвіта» імені Тараса Шевченка та випуск рукописного часопису цієї спілки – «Вісті» [4]. Залучає дітей до мистецтва: вивозить їх до музеїв Києва, виводить на замальовки пам'яток старовинної архітектури. У 1921 році члени

комісії Відділу народної освіти зацікавилися системою викладання К. Піскорського і запропонували посаду інструктора в справах викладання образотворчого мистецтва. Це яскрава сторінка в історії української педагогіки.

Досить драматичним було життя художника і трагічною посмертна доля і доля його робіт. Збережені його дружиною – Надією, в складні та голодні часи, роботи протягом наступних років тривалий час не приймали до музеїв Києва, вважаючи їх формалістичними. Полотна інших авангардних митців, які знаходились в Музеї українського образотворчого мистецтва (Богомазова, Пальмова) теж були під загрозою. Незадовго до смерті Н. В. Піскорської твори К. Піскорського було передано в Державний архів-музей літератури та мистецтва УРСР в Києві. Численні роботи не потрапили до архіву та загубилися в приватних зібраннях колекціонерів. Сьогодні частину з них опубліковано у виданні «Український авангард 1910–1930 років» Дмитра Горбачова.

Відповідальністю та думками про майбутні покоління пронизані слова художника про те, що справжнє мистецтво є доброю справою і його твори збагачують скарбницю людства.

Висновки та перспективи подальших розвідок напрямку. Аналіз літературних джерел, зібраного матеріалу з означеної проблеми надали змогу виявити умови формування та особливості творчого методу К. Піскорського. Отже, можна зазначити, що його характерними рисами є:

- впевненість художника у тому, що мистецтво і добро є неподільними складовими творчості митця;

- музикальність пластичних образів, яка втілюється через лінійну першооснову; музика пронизує всю пластичну систему, яка базується на лінійних ритмах, на перетіканні колірних плям, що чітко окреслені плавними або різкими контурами;

- свідомий вибір техніки акварелі, що відповідає світогляду художника, який не відтворює реальність, а творить власні світи, які співзвучні всесвіту;

- лаконічність, стилізованість, символізм образів, орнаментальність композицій, професіоналізм та філософська глибина творів;

- особливий спосіб бачення, захопленість мрією про інші світи та поклоніння гармонії природи;

- застосування парних композицій, побудованих на протиставленні і контрастах, що відображають єдність протилежного та ритми буття (день – ніч, добро – зло).

Художник Константин Піскорський, син В. К. Піскорського – унікальна постать в українському мистецтві, представник

футуризму, авангарду та головним чином сецесії.

Коротке та насичене життя художника К. Піскорського стало значним внеском в українське мистецтво, тому вивчення його цінного досвіду, творчого методу митця, визначення цінності його творів постає як важливе завдання сьогодення.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Боров Ю. Б. О природе художественного метода. Эстетика. – 4-е изд. доп. – М.: Политиздат, 1988. – 496 с.
2. Волков И. Ф. Творческие методы и художественные системы. – 2-е изд., доп. – М.: Искусство, 1988. – 253 с.
3. Киев понемногу превращается в глухую провинцию. Письма В. Вайсבלата П. Эттингеру // Эгупець. – 2007. - №17. – С. 187–212.
4. Пискорский К. Обрывки мыслей и чувств // ЦГАМЛИ УССР, ф.358, оп.1 ед.хр. 621, л.19.
5. Пискорский К. Беглые заметки о философии и об искусстве // ЦГАМЛИ УССР, ф.335, ед.хр. 21, л.4.
6. Рубан В. В. Забытые имена. Рассказы об украинских художниках XIX – начала XX века / Под ред. А.К.Федорука. – К.: Наукова думка, 1990. – 286 с.
7. Ясперс К. Смысл и назначение истории. – М.: Политиздат, 1991. – 527 с..
8. Электронный ресурс. Режим доступа: [http://uahistory.com/topics/famous people/5712](http://uahistory.com/topics/famous%20people/5712).
9. Электронный ресурс. Режим доступа: [http://gazeta.zn.ua/SOCIETY/skolko do siriusa nedaleko olveka semya kievskogo hudozhnika konstantina piskorskogo](http://gazeta.zn.ua/SOCIETY/skolko%20do%20siriusa%20nedaleko%20olveka%20semya%20kievskogo%20hudozhnika%20konstantina%20piskorskogo).

REFERENCES

1. Borev, Yu. B. (1988). *O prirode hudozhestvennogo metoda. Estetika*. [About nature of artistic method. Aesthetics.]. Moscow: Politizdat.
2. Volkov, I. F. (1988). *Tvorcheskie metody i*

hudozhestvennyye sistemy. [Creative methods and artistic systems]. Moscow: Iskusstvo.

3. Egupets (2007). *Kiev ponemnogu prevraschaetsya v gluhuyu provintsiiyu. Pisma V.Vaysblata P.Ettingeru* [Kyiv little by little grows into a deaf province. Letters of V.Vaysblat P.Ettinger] Kyiv.
4. Piskorskiy, K. *Obryivki myisley i chuvstv* [Snatches of ideas and feelings] TsGAMLI USSR, f.358, op.1 ed.hr. 621, l.19.
5. Piskorskiy, K. *Beglyie zametki o filosofii i ob iskusstve* [Fugitive notes about philosophy and about an art] TsGAMLI USSR, f.335, ed.hr. 21, l.4.
6. Ruban, V.V. (1990). *Zabytyie imena. Rasskazy ob ukrainskih hudozhnikah XIX – nachala XX veka*. [Forgotten names. Recitals of the Ukrainian artists of XIX arebeginning of XX of century] Kyiv: Naukova dumka.
7. Yaspers, K. (1991). *Smysl i naznachenie istorii*. [Sense and setting of history]. Moscow: Politizdat.
8. Elektronniy resurs. Rezhim dostupu: [http://uahistory.com/topics/famous people/5712](http://uahistory.com/topics/famous%20people/5712).
9. Elektronniy resurs. Rezhim dostupu: [http://gazeta.zn.ua/SOCIETY/skolko do siriusa nedaleko polveka semya kievskogo hudozhnika konstantina piskorskogo](http://gazeta.zn.ua/SOCIETY/skolko%20do%20siriusa%20nedaleko%20polveka%20semya%20kievskogo%20hudozhnika%20konstantina%20piskorskogo).

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ГУСЕВА Любов Григорівна – викладач кафедри образотворчого мистецтва та дизайну Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: педагогіка мистецтва, проблеми образотворчої підготовки студентів та учнів.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

HUSIEVA Liubov Hrihorivna – lecturer of the Department of arts and design, Kirovograd pedagogical University of V.Vynnychenko

Circle of scientific interests: pedagogy of art, the problems of art training students.

УДК: 378

КАСІЛОВ Іван Анатолійович – викладач кафедри музикознавства, інструментальної та хореографічної підготовки Криворізького державного педагогічного університету
e-mail: kasilov1980@i.ua

СЕМІОТИЧНИЙ ПІДХІД ДО ІНСТРУМЕНТАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Стрімкий розвиток сучасної інструментальної музики у сфері світового музичного мистецтва та її поступова інтеграція до загальної світової культурної спадщини відіграли значну роль у процесі інтелектуальної модернізації сучасного українського суспільства. Впровадження новітніх композиторських технологій в

інструментальній музиці а також манера їхнього виконання суттєво позначилися на процесі формування сучасної слухацької аудиторії. Усі ці зміни не могли не позначитись також на умовах сучасної професійної підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва до інструментально-виконавської діяльності у сфері педагогічної освіти у вищих навчальних закладах України.